

INTOXICATE

บรรยายกาศย้อมพิษ

ห้าทุ่มห้าสิบสามนาที ผมเลื่อนหน้ากากอนามัยลงจากหน้า พอให้
ริมฝีปากเผลอพันผืนผ้าสีเขียว ปลายคางยังอยู่ในหน้ากากค้างแบบนั้น มือก็
ยกแก้วขึ้นดื่ม

ผู้ชายที่นั่งโต๊ะใกล้ๆ หันมายิ้มให้ ผมยิ้มตอบ นับว่าเขาไม่ตรีจิต
คนที่นั่งคนเดียว ไส้หน้ากากอนามัยในสถานเริงราตรีเช่นนี้ไม่น่าทักทายหรือ

เขาหันไปคุยกับเพื่อนที่มาด้วยกัน เพื่อนของเขาเป็นคู่อรักชายหญิง
เขากล่าวอะไรกับเพื่อนอยู่สองสามคำ ขยับปลายนิ้วที่ตีบนุหรีซึ่งมาทางผม
คงจะบอกเพื่อนว่าอยากมาคุยกับผม ผมแอบกลืนน้ำลาย ไม่ค่อยชินกับสิ่งที่
กำลังจะเกิดขึ้น

ผมชอบออกมาเที่ยวคนเดียว ดื่มและฟังเพลง มองดูคนไปเรื่อย
น้อยครั้งนักที่จะมีคนเข้ามาพูดคุยด้วย ยิ่งผู้ชายคนนั้นดูหน้าตาดีโดดเด่น
ผมยิ่งรู้สึกไม่คุ้นชิน

เขาเดินยิ้มเข้ามาใกล้ "ขอนั่งด้วยได้ไหม"

"ครับ" ผมพยักหน้า หน้ากากอนามัยยังอยู่รอบคาง

ร่างในเสื้อยืดปลัดกระดุมบนสองเม็ดกับกางเกงขายาวหย่อนตัวลงบน
เก้าอี้ตรงกันข้าม วางแก้วของตนลงบนโต๊ะ เขายิ้ม "มาคนเดียวหรือ"

"ครับ" ผมพยายามคิดว่าจะชวนคุยอะไรดี

"ไม่สบายหรือ" เขาชี้ไปที่ผ้าปิดจมูก

"ครับ"

"ไม่สบายยังจะออกมาเที่ยวอีก" เขาพูดแล้วหัวเราะ ท่าทางเขาจะอยู่ในวัยทำงานแล้ว คงอายุมากกว่าผมอย่างน้อยๆ ก็สี่ปี

"มาหาพหลังงานครับ" ผมตอบ ปลายนิ้วเคาะกับพื้นผิวที่เย็นเยียบของโต๊ะโลหะ รู้สึกเหมือนกำลังหลอกเขาอยู่อย่างไรก็บอกไม่ถูก แต่เอาเถอะเดี๋ยวก็ต้องลากากันไปภายในไม่กี่ชั่วโมงนี้ คงไม่เป็นไรหรอกมั้ง

"เติมพลังไว้ไปทำงานพรุ่งนี้เหอะ" เขาถาม

"เปล่าครับ ผมเรียน ป.โท แวะมาดื่มเติมใจให้ธีลิส" คราวนี้ผมสบตาเขาเอ่ยย้อนกลับไปว่า "พี่ต้องไปทำงานพรุ่งนี้ ยังจะออกมาเที่ยวอีก"

"โอ๊ย พี่ไม่ทำงานหรอก" เขาหัวเราะร่วน ยกแก้วขึ้นดื่ม "พี่ jobless"

"เหอะครับ" ก็ไม่แปลกนะ เศรษฐกิจอย่างนี้...

"เก่งนะเรา เรียน ป.โท ด้วย พี่เคยเรียนอยู่ปีหนึ่ง เบื่อ เลิก"

ผมพยักหน้า มองข้อมือเขา เห็นนาฬิการาคาแพง เสื้อผ้าที่เขาสวมก็เป็นของอย่างดี ท่าทางจะเป็นคนมีฐานะ ผมมองไปทางโต๊ะที่เพื่อนเขานั่งชายหญิงคู่หนึ่งพากันลุกขึ้น ผมจึงเอ่ยเตือนว่า

"เพื่อนพี่จะไปแล้วนั่นนะ"

"ไม่เป็นไร นั่งคุยกับน้องก่อน" เขาบอกกลางยิ้มหวานให้ ผมก้มหน้างูดนึ๊กอยากให้เขาจากไปพร้อมกับเพื่อนๆ ของเขาเสีย เพราะผมไม่รู้จักรับมือกับเขาอย่างไรดี

"ผมคุยไม่เก่งนะ" ผมบอก

"ไม่เป็นไร พี่คุยเก่ง" เขาตอบกลับแล้วก็ยิ้ม

เขาชวนผมคุยเรื่องหัวขัธธีลิส เล่าประสบการณ์ฮาๆ สมัยที่ตัวเองเรียนไม่นานผมก็สนิทใจกับเขา ปากผมเริ่มเล่าเรื่องของตัวเองไปเรื่อยๆ โดยธรรมชาติเขาเป็นผู้ฟังที่ดี มีกลิ่นอายประหลาดที่ทำให้ผมเปิดใจได้อย่างรวดเร็ว

คุยกันไปจนผ้าปกัลปิด เขาตบไหล่ผมแล้วบอก "เฮ้ย ไหนว่าคุยไม่เก่งก็คุยสนุกละ พี่ยังอยากคุยต่ออยู่เลย ออกไปนั่งคุยกันที่ฟุตบอลมัย"

"ที่ฟุตบอลเนี่ยนะ" ผมหัวเราะ แต่ก็ตอบ "ก็ได้ครับ"

ผมลือบาะ เป็นครั้งแรกในชีวิตที่ได้นั่งรถสวยอย่างนี้ ผมเคลิ้มไปกับ การลือบส่วนนั้นส่วนนี้ภายในรถอยู่สักพัก ก็เห็นเจ้าของรถเดินอ้อมไปทางประตู ด้านคนขับ ขึ้นมาบนรถแล้วสตาร์ทเครื่อง

"พี" ผมกำลังจะบอกว่าผมไม่ไปด้วยนะ แต่เขายิ้มให้ ทำท่าอวดๆ

"เดี๋ยวลองขับให้ดู นุ่มมากนี่เองเลย ต้องลองสักครั้งจะเป็นบุญตูด"

ผมรู้อยู่ครั้งใจว่านั่นเป็นข้ออ้างที่จะพาผมไปต่อ แต่ผมก็เห็นด้วยกับ พีว่าเขาต้องลองนั่งดูสักครั้ง เลยยอมให้เขาออกรถ

เวลาประมาณนี้ถนนโล่งแล้ว พวกนักเที่ยวทยอยกลับไปกันตั้งแต่ฝาปิด ตอนนี่จึงเหลือเพื่อนร่วมถนนไม่มากนัก รถบนถนนบางคนเป็นรถแต่งไฟ มุ่งกลับบ้านหลังทองหล่อหลังไหล บางคนเป็นรถคนทำงาน มีเหตุจำเป็น บางอย่างให้ต้องไปแต่เช้าตรู่ บางคนเป็นรถพ่อค้าแม่ค้า เตรียมไปขายของ ยามเช้าให้พวกคนออฟฟิศ แต่โดยรวมแล้วถนนว่างเพียงพอให้เขาใจกล้า ทำมาตราวัดความเร็ว เขาหันมามองผม ปากเอ่ยว่า "ดูนะ?" แล้วเร่งความเร็ว ขึ้นอีก ผมใจเต้นรัว ในหัวว่าง เหมือนใจมันลอยอยู่ในอก แต่ไม่นานเขาก็ กลับไปขับในระดับความเร็วปกติ ก่อนหันมามองหน้าผมอีกแล้วยิ้มถาม "เป็นไง"

ผมยิ้มตอบ ไม่รู้จะพูดอะไรดี เลยหันไปพยักหน้า ตั้งใจจะสื่อว่ามัน เพี้ยวมากครับพี

"เหรออ งั้นไปคอนโดฯ พีนะ"

ลงอีหروبนี้อีกแล้ว

"อย่าเลยครับ" ผมบอก กำมือแน่นขึ้น พีเขาดูเหมือนจะถูกใจผมมาก... ฟังดูไม่ดีเลย คนเรายิ่งชอบมาก เวลาผิดหวังก็จะยิ่งโกรธมาก วูบหนึ่งในหัว คิดขึ้นมาว่ากลัวโดนต่ออย่าวะ

"รถสวยขนาดนี้ยังไม่ยอมอีกเหรออ ใจแข็งมากเลย" เขาบื้อ ยกมือมาแตะผ้าปิดปากที่อยู่ตรงคางผม

"พีให้ผมลงเถอะ..."

"มาถึงขั้นนี้แล้ว ลงยากแล้วแหละ" เขายิ้ม

คำถามของเขาทำให้ในอกผมสั่นไหวรุนแรงที่สุดในชีวิต มันเป็นความ
สิ้นสะเทือนระดับก่อให้เกิดสึนามิ เขาก็มลงจูบริมฝีปากผม "หรือจะไม่ใช่ไปไหน
แล้ว ตรงนี้ดีมั๊ย ชอบรถสวยๆ ไซ้มั๊ย แต่อย่าทำรถพี่ไปอนนะ"

เสียงที่พรวดำนั้นทำให้สมองคิดอะไรไม่ออก ในอกหนักอึ้ง ปวดตุบๆ

"แต่...แต่ผมไม่เคย..." ผมเอ่ยออกไปได้แค่นั้น ไม่เคยมีใครอยาก
सानสัมพันธ์อะไรกับผมหรือ หลังจกเห็นแปลบนหน้า...

เขามองหน้าผม ในมุมนี่ดวงตาของเขาไร้แสงสะท้อนใดๆ

"ไม่เคยกับไม่อยาก ไม่เหมือนกันนะ"

ผมยังคงเงิบ

"ถ้าไม่อยาก ลงไปได้ แต่ถ้าแค่กลัว" เขาจับใบหูข้างซ้ายของผม นวดเบาๆ
"ไม่ต้องกลัว..."

ผมไม่ตอบ เขาปล่อยมือจากประตู แล้วรอ แต่ผมไม่ได้ลงจากรถ...

เขาเลยออกรถ

"ไม่ยากให้มีครั้งแรกบนรถนะ มันจะโหดไป" เขาหัวเราะขณะพาผม
ขึ้นลิฟต์ เขาพักคอนโดย หรืออย่างที่ผมคาดไว้ ตั้งแต่ลานจอดรถจนถึงโถงลิฟต์
สว่างและมีกลิ่นสะอาด เขาเคาะมือกับปุ่มเลขชั้น เหมือนอยากเร่งให้มันเร็วๆ
ผมไม่ตอบอะไรเลย กำลังถามตัวเองวนไปวนมาอยู่ว่าคิดถูกหรือคิดผิดที่มา
กับเขา

ประตูลิฟต์เปิด ร่างนั้นก้าวออกจากลิฟต์ ดบเท้าไปตามทางเดิน ผม
จำต้องก้าวตาม ผนังสองข้างทางสีขาวสว่างเสียจนสมองโล้ง

พอเข้าไปถึงหน้าห้อง เขาก็หันมามองผม ก่อนจะเปลี่ยนสีหน้าเป็น
ประหลาดใจ มือเขาจับไหล่ผม ร่างสูงก้มลงมาหา

"หน้าซีดมากเลย" เขาออกความเห็น

"..." ผมนึกคำที่จะตอบไม่ออก เรายืนอยู่หน้าประตูที่เปิดสนิท หาก
ประตูบานนี้เปิดออก ผมก็คงจะถอยกลับไม่ได้แล้ว...

"กลัวหรือ เฮ้ย" เขาขยี้หัวผม "เอาไงดีวะ เออ ชื่อๆ ชื่ออะไรเนี่ย"

"จุล..." ผมตอบ

"หรือ" เขายิ้มให้คล้ายอยากปลอบใจ "โอเค จุล พี่ชื่อเกียรติ ก่อนอื่น ฟังนะ อย่าเพิ่งหน้าซีดใส่พี่ขนาดนี้ พี่เห็นแล้วกลัว ใจเย็นเว่ย ผ่านคนลายๆ"

เขาเอาสองมือตบแก้มผมพร้อมกันเบาๆ สองที "เข้าไปนั่งข้างในก่อน อย่าคิดมาก" พุดจบเขาก็ไขกุญแจ พาผมเข้าไปในห้อง

ภายในนั้นเป็นพื้นที่โล่งกว้าง มีทั้งโซฟา ที่วี และโต๊ะทำงานอยู่รวมๆ กัน ผมเห็นส่วนที่เป็นครัวกับโต๊ะกินข้าวอยู่เลยออกไปด้านหลัง ไม่มีกำแพง แต่คั่นด้วยพื้นโล่ระดับ มองไปอีกทางมีประตูสีน้ำตาลเข้มซึ่งปิดสนิท คงจะเป็นห้องนอน

"ข้างเรื่องนั้นเถอะ เราหาอย่างอื่นทำกันดีกว่า หิวมัย เดียวพี่เวฟข้าวให้กิน" เขาลากผมผ่านห้องนั่งเล่นไปที่ครัว เปิดตู้เย็นแล้วเอาอาหารแช่แข็งมาเขย่าๆ ตรงหน้า "เอาอะไร ข้าวผัด มะกะโรนี กะเพรา"

"ไม่เป็นไรครับ" ผมตอบ

เขาวางกล่องข้าวลงแล้วเปลี่ยนมาจับผมเขย่าๆ แทน "พี่ไม่ทำก็ได้ พุดจริงๆ นะ ไม่ทำแล้ว หาไรกิน ดูหนึ่งกัน อย่างกังวลแบบนี้เสีย"

แล้วเจ้าของบ้านก็ลากผมกลับมาหน้าทีวี โยนผมลงโซฟา เปิดตู้ใต้ทีวี มีคู่มือไปตามสันของกล่องดีวีดีที่เรียงซ้อนกันอยู่ เขาคงเป็นนักสะสม ผมอ่านรายชื่อหนังที่วางเรียงกันนั้นแล้วพอจะรู้ว่ามันถูกจัดหมวดหมู่ตามผู้กำกับ

"ดูไรดี เควนติน โนแลน ซอบอะไร ซีรีส์ก็มี CSI มัย หรือทิวดอร์ เอ้" เขาหันไปหันมา พยายามหาอะไรมาทำให้ผมร่าเริงขึ้นให้ได้ พอเห็นท่าทางแบบนั้นผมก็เลยยิ้มออกมาได้หน่อยหนึ่ง

"พี่จะเปลี่ยนมานั่งดูหนังกับคนแปลกหน้าตอนใกล้เข้าแบบนี้หรือครับ"

"อืม ดีกว่าเห็นคนไม่สบายใจวะ" เขาเลือกหยิบหนังยานอวกาศออกมาเรื่องหนึ่ง หันหน้าปกลับมาให้ผมดูแล้วถาม "เคยดูนี่ยัง"

"ยังครับ"

"โอโห เรื่องนี้มันระดับเทพ ไม่ดูไม่ได้นะเนี่ย" เขายิ้มให้ เอาแผ่นใส่เครื่องแล้วโดดกลับมาข้างๆ ผมที่โซฟา "งั้นคืนนี้ดูเรื่องนี้กัน"

เจ้านั่งดูหนังกันจนยามเช้าแวะมาเยือนที่หน้าต่าง เขากดปิดทีวี บอกผมว่า "จะกลับเลยก็ได้ พี่นอนละ" แล้วก็กดหมอนตรงโซฟาหลับ ผมไม่รู้ว่าจะควรจะทำยังไงต่อดี จะกลับไปเสียเฉยๆ แบบนี้นี่หรือ แต่อยู่ๆ เขาก็ตื่นมาดึงแขนผม "นอนๆ" คือคำแนะนำ ผมเลยขยับขึ้นไปเบียดเขาบนโซฟา แล้วหลับตามไปอีกคน

ตื่นมาอีกทีก็สิบเอ็ดโมงแล้ว เจ้าของบ้านยังหลับอยู่ ผมคิดว่าควรกลับเลยลุกขึ้น หยิบโทรศัพท์ของตัวเอง เขาสะดุ้งตื่น จับแขนผม "ทิ้งไลน์ไว้" เขาบอกเสียงงัวเงีย หยิบโทรศัพท์มาปลดล็อกแล้วเปิด QR code ให้

ผมกดแอด อ่านชื่อไอดีไลน์ของเขาก่อนจะถาม "พี่ชื่อจูลเกียรติหรือ"

"อืม ชื่อจูลลาเกียรติ เกียรติเหล็กละเอียดเป็นจูล" เขาบอกอย่างง่วงเหงา ผมหัวเราะ นี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่ผมได้ยินมุกนี้...นั่นก็เพราะว่า...

"ผมเองก็ชื่อมัน ไม่น่าเชื่อว่าจะมีพ่อแม่ที่ตั้งชื่อบ้าๆ แบบนี้ให้ลูกอยู่อีกครอบครัวหนึ่งนะเนี่ย"

พ่อเคยบอกผมว่าอยากให้มันแปลว่าเกียรติเล็กๆ น้อยๆ ซึ่งฟังดูกลมมนดี ผมไม่เข้าใจเหมือนกันว่าพ่อต้องการจะสื่ออะไร

พี่จูลเกียรติลืมตาตื่น "จริงหรือ ชื่อเหมือนกัน?"

"ครับ" ผมยื่นหน้าจอโทรศัพท์ให้เขาดูไอดีไลน์ของผม 'Julakiat'

เขาหัวเราะ ลุกขึ้นมากอดผมแน่น แล้วพูดซ้ำๆ ว่า

"สงสัยพบรักแท้แล้ว"

'สงสัยพบรักแท้แล้ว'

ผมพิมพ์ลงไปบนช่องเมสเสจเฟซบุ๊ก มันเป็นการสนทนาระหว่างผมกับคนที่ใช้ชื่อเฟซว่า 'ผ่านคืนนี้ เดียวก็เข้า'

'ไปเจอใครมาละ' ผ่านคืนนี้พิมพ์ตอบกลับมา 'ไม่เคยเห็นจูลพี่ร้่าเพื่อ'

อย่างนั้นนะเนี่ย สงสัยเรื่องเด็ด'
 'เปล่า มีคนพูดแบบนี้กับผม'
 'อย่างนั้นยิ่งเด็ดใหญ่เลย'

อันที่จริงแล้วผมไม่รู้จั๊กกับผ่านคืนนี้ เดียวก็เข้าหอกรับ เรื่องทั้งหมด มันเริ่มมาจากผมเห็นเธอคอมเมนต์ในเพจของผู้กำกับหนังไทยคนหนึ่ง แล้วผมก็นึกชอบชื่อเธอเลยกดแอดไปหา เธอตอบรับ เราคุยกัน แล้วจากนั้นเราก็เป็นเพื่อนกันตลอดมา พวกเราสนิทสนมกันจนรู้เรื่องของเราและกันแทบทุกเรื่อง

ชื่อเพชบุ๊กของเธอบ่งบอกตัวตนว่าเป็นคนอย่างไร และด้วยความที่เธอเป็นคนอย่างนั้น ผมจึงเข้ากับผ่านคืนนี้ได้ดี ชื่อจริงของเธอคือชอมพอ เป็นหญิงสาววัย 27 ผมตรงยาว หน้าใส อาชีพของเธอคือเปิดร้านกาแฟรูหนู ขนาดแค่เมตรครึ่งคุณสามเมตรอยู่ใกล้โรงเรียนแห่งหนึ่งในจังหวัดเชียงใหม่ เธอบอกว่าขายดีจนร้านแทบแตกทุกวัน ความจริงแค่มีลูกค้าเกินสามคนร้านของเธอก็จะแตกแล้ว

'เขาหล่อใหม่ละ' เธอถามหลังผมเล่าเรื่องเมื่อคืนให้ฟัง
 'อืม แต่มันคงเป็นความทรงจำแค่คืนเดียวมั้ง'
 'แหมๆ พร้าเพื่อนิดๆ'
 'เดี๋ยวนะ' ผมพิมพ์ต่อไป
 'ทำไม'
 'เขาทักมา...'

ไลน์ของผมแสดงข้อความใหม่ มาจากคนที่ใช้ชื่อไอดีว่า 'JULAKIAT'

'คืนนี้เที่ยวอีกไหม'

TASTE LIKE TEARS

ขมน้ำตา

'พู่นี่มมต้องเรียน คีนนี้เลยจะไม่ออกครับ' ผมตอบที่จุลเกียรติไป
แบบนั้น

'น่าเสียดาย' เขาตอบกลับมา

ผ่านคีนนี้รับร่าให้ผมออกไปกับเขา แต่ผมบอกปฏิเสธ เธอเลยถาม
'เล่นตัวทำไมละ นานๆ ที่จะเจอคนน่ารักแบบนี้'

'จะให้ผมเป็นแบบว่าใครก็ได้ ขอแค่โอเคกับแผลก็คบหมดเลยเหรอส'

'เปล่า แคฟังเรื่องที่เล่าแล้วคิดว่าเขาน่ารักดีนะ'

'ผู้ชายทุกคนเวลาอยู่ในเรื่องเล่าก็น่ารักทั้งนั้นแหละ'

'ก็จริง แต่จุลบอกเขาหล่อี่'

'อืม'

'มีรูปไหม'

'เดียวเซฟภาพโพไฟล์ไลน์ให้ดู แป็บหนึ่งนะ'

ผมสลับหน้าจอไปที่ไลน์แล้วชมโมยรูปโพไฟล์ของเขามา

'อืม หล่อจริง' ผ่านคีนนี้บีบตราอนุมิติ 'ลุยต่อเลยจุล'

'ไม่เอาอะ' ผมบอก 'ผมกลัว'

'เป็นเจ้าของสาวกลัวฝนหรือจะ'
'จะว่าอย่างนั้นก็เอาเถอะ'

ผมได้ผลเป็นมาตอนอยู่ชั้นมัธยมปลาย เพราะผลบนหน้าทำให้ผมไม่ค่อยสนิทกับใครเท่าไรนัก เด็กมัธยมยังเยาว์วัยจึงไม่แปลกที่จะนึกหวาดกลัวคนที่แตกต่าง และอีกอย่าง...พวกเขาู้สึกผิดเรื่องผลของผมด้วย พอเข้ามหาวิทยาลัยผมก็มีกลุ่มเพื่อนนิสัยดี แต่เมื่อเรียนจบปริญญาตรีผมก็ไม่ค่อยได้ติดต่อกับพวกเขาอีก ผมไม่สนิทกับใครในชั้นเรียนปริญญาโท เพราะมันเป็นชั้นเรียนที่ต่างคนต่างมา ต่างคนต่างไป ในโลกภายนอกห้องเรียน ผู้คนก็ไม่ค่อยกล้าทักทายพูดคุยกับคนที่มีรอยแผลแบบผม ผลก็คือผมไม่ค่อยคุ้นกับการมีเพื่อนฝูง ยิ่งคนที่เข้ามาแล้วรุกหนักอย่างพีจุลเกียรติ ผมยิ่งรับมือไม่ถูกเลย

'ยังอยากคุยกับพี่อยู่มัย' เขาไลน์มาอีก
'ทำไมพี่ถึงอยากคุยกับผมล่ะ'

'ไม่ได้หรือไง' ผมไม่ได้ตอบ เขาเลยพูดต่อ 'พี่ชอบเมื่อคืนนะ ไว้มาคุยหนึ่ง
ด้วยกันอีก'

ผมนิ่ง ทบทวนความรู้สึกของตัวเอง พิมพ์ตอบไป 'ผมก็ชอบเมื่อคืน'
'บายนีพี่จะไปดูหนังที่สยามอะ ไปมัย'

ผมกำโทรศัพท์แน่น พิมพ์ซ้ำเชื่อง 'รูกหนักจังเลยนะครับ'

'ไม่ชอบหรือ'

'ไม่ชินครับ'

'นั่นแปลว่าไม่เจนนาม แบบนี้รูกเยอะๆ เดียวก็ใจอ่อนแล้ว' เขาบอก
ก่อนจะส่งตารางหนังเข้าโรงตอนนี้มาให้ พร้อมเอ่ยชวนอีกครั้ง 'ไปกันนะ'

เขาพิมพ์มาคำเดียว แต่ผมรู้สึกใจหลุดลอยเลยทีเดียว

พีจุลเกียรตินัดผมที่สยาม เราเจอกันที่สถานีรถไฟฟ้า ตอนที่ผมไปถึง

เขามาขึ้นเรืออยู่ก่อนแล้ว สวมชุดสีดำ เซ็ตผมอย่างดี มือกำลังกดโทรศัพท์ ผู้หญิงที่เดินผ่านไปมาเหลียวมอง ทำเอาผมประหม่าที่จะเข้าไปทัก แต่เขาเงยหน้าขึ้นมาเห็นผมแล้วรีบโบกมือให้

"โง่"

"สวัสดีครับ" ผมเอ่ยผ่านหน้ากากอนามัยอย่างสั้นๆ "พื้มานานหรือยัง"

"ไม่นานน" เขาตอบ "กินอะไรมาหรือยัง"

"กินแล้วครับ"

"อืม งั้นขึ้นไปซื้อตัวเลยแล้วกัน" เขาโอบไหล่ผมแล้วยิ้มให้ พาเดิน

เข้าไปในห้าง

ระหว่างที่เดินไปขึ้นลิฟต์ เราคุยกันเรื่องศัพท์เพะระ

"ใส่ผ้าปิดปากตลอดเลยหรือ" เขาถามพลางชี้มาที่หน้ากากอนามัยสีเขียว สำหรับคนเป็นหวัดบนใบหน้าผม

"มันง่ายกว่านะพี่" ผมบอก มือขยับผ้าเล็กน้อยอย่างเก้อเขิน "จะไม่ต้องเห็นสายตาตั้งคำถาม"

"เหมือนเป็นหวัดเลย" เขาติงด้วยรอยยิ้ม

"เป็นหวัดก็ยุ่งธุระรวมตากว่ามีแผล" ผมตอบ

เขาเอื้อมมือมาตบ่าผมเหมือนจะบอกว่าอย่าคิดมาก แล้วก็พาเดินไปยังช่องซื้อตัว

ระหว่างที่ต่อแถวอยู่นั้นจู่ๆ พีจูลเกียรติกี่มีสีหน้าแปลกๆ เขาชะเง้อมองไปทางคนข้างหน้าอย่างคลุกคลี้ลึกลงชอบกล ผมเลยเอ่ยถาม

"เป็นอะไรหรือครับ"

"คนรู้จัก" เขาตอบเสียงกระซิบ หน้าตาเหมือนกำลังซึ่งใจว่าควรจะทักดีไหม ผมมองตามสายตาของเขาไป คนที่เขาจ้องอยู่เป็นผู้ชายร่างเล็ก ยืนถัดจากคนที่ต่อแถวข้างหน้าไปอีกคิวหนึ่ง เขามองร่างนั้นไม่วางตา ก่อนจะตัดสินใจเอื้อมมือขำมไหล่คนที่อยู่ด้านหน้าเราไปแตะบ่าเล็กๆ นั้นเบาๆ

ชายคนนั้นหันมา ผมจึงเห็นหน้าของเขาได้ชัดเจน ใบหน้าของเขาดูจิ้มลิ้มและอ่อนเยาว์ แต่เขาคงมีอายุพอๆ กับผมนั่นแหละ เมื่อเขาเห็นว่าใครเรียก

"กลับเถอะ" ผมตัดสินใจพูดพร้อมสะกิดแขนเขา เขาเลยกลับมาใช้ชีวิต แล้วก็ล้มลงมองผม

"อ่า..." คราวนี้คนช่างรุกกลับจนด้วยคำพูด ผมดึงเขาออกจากแถว พาเดินห่างออกจากโซนโรงหนังมาแล้วเอ่ยว่า

"กลับเถอะพี่"

"พี่ขอโทษนะ" เหมือนเขาจะหาลินตัวเองเจอในที่สุด "คือ..." เขาพูด แล้วก็วิ่งไปอีก ลิ่นกลับมาแล้วแต่คารมยังกลับมาไม่ครบ

"แฟนเก่าคนโปรดหรือครับ" ผมถาม ดึงผ้าปิดปากลงไปปิดแค่คาง ยิ้มให้เขา "ผมไม่ได้โกรธหรือพี่ แต่ผมว่าวันนี้เรากลับดีกว่า สีหน้าพี่แย่มาก"

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)